

Charlotte Nordin, konstnär med lera som uttrycksätt

Av Eva Törnqvist

I galleriets inre rum finns en trappa som leder ner i ett litet källarrum med välvt tak. Därifrån kommer en förunderlig lite enformig överjordisk eller kanske underjordisk eller möjligen utomjordisk musik. Man får böja sig lite för att kika in i rummet. Det är ganska mörkt, så det dröjer en liten stund innan ögonen vant sig. Där inne i det lilla mörka utrymmet finns en värld, som inte finns i vår verkliga värld, men som man ändå på något undermedvetet sätt känner igen, kanske från en dröm? Bruna, bulliga, vågformade organiska lerformationer växer upp som svampar eller växter ur en lika brun torvjord. Lerformernas yta är slät och kontrasterar mot torvens smuliga struktur. Från varje lerfigur ljuder en ton och tillsammans skapar tonerna en egenartad ljudslinga och ljuskäglor vandrar runt och lyser upp figurerna en i taget och flera åt gången.

Namnen på den här förunderliga installationen är Conversation (formerna talar till varandra med hjälp av tonerna) och kunde ses i Lancy utanför Genève på försommaren. Skaparen är en ung svensk-fransk-schweizisk konstnärinna, Charlotte Nordin.

Charlotte (som är född 1983) berättar att hon är född i Paris, dit hennes farfars far flyttade för hundra år sedan. Och där har familjen Nordin bott kvar, men alla herrarna i familjen har gift sig med svenska

damer och man har värnat om det svenska, firat svensk midsommar, rest till Sverige om somrarna och firat jul med skinka den 24 december, medan alla grannarna firat med gåslever den 25.

Som de flesta av oss, älskade Charlotte sina sommarlov i Sverige och när hon var 14 år hade hon bestämt sig för att hon ville komma närmare sina svenska rötter och började därför på Sigtuna humanistiska läroverk. Under åren på Sigtuna förstod hon att hon ville ägna sitt liv åt konst och flyttade därför till Florens där hon gick på konstskola (Charles H. Cecile Studios) under ett år. Det var en traditionell skola som gav Charlotte en gedigen teknisk grund att stå på, men hon upplevde den också som strikt och tråkig och tyckte att den inte gav tillräckligt utrymme för konstens innehåll. Hon trodde till slut att hon valt fel väg, att konsten inte var för henne och flyttade därför till Stockholm för att arbeta i äldreomsorgen och läsa historia på Stockholms universitet.

Men, berättar hon, för att träffa lite folk började hon en kvällskurs i keramik och där, träffade hon LERAN. "Och det var när jag satte mig framför drejskivan för första gången som jag blev helt uppfylld. Det var en sann, fantastisk känsla att se den där lerklumpen lyftas och bli till en regelbunden form, bara

att ta på den och använda de rätta grep-pen. Det var en riktig dialog mellan händerna och det som jag insåg var det mest ädla materialet, leran: jorden."

Då förstod hon att det inte alls var slut med konsten för hennes del, men att det inte var akademisk teckning utan lera som "fick henne att vibrera".

Hon sökte då till Nyckelviksskolan i Nacka utanför Stockholm och kom in på keramiklinjen. Jag var så lycklig, allt kändes rätt, berättar hon.

Efter Nyckelviken var det så dags att söka till konsthögskola. Charlotte var nu 20 år. I Genève fanns en keramiklinje som var berömd för sin kvalitet och dessutom kände hon ett behov av att komma närmre mamma och pappa. Hon var ju bara 14 år när hon flyttade hemifrån och kände att hon nu var en helt annan person än då, en person som hennes föräldrar inte riktigt kände.

När man tänker på keramik, tänker man väl först på bruksföremål, muggar, fat, skålar osv., men redan under slutet av utbildningen på Nyckelviksskolan hade Charlotte börjat fundera i andra riktningar och i Genève kom vändpunkten. Det var en vas, berättar Charlotte, jag hade börjat hitta på historier